

Дмитро МОСІЙЧУК¹,

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
кафедра економіки і підприємництва

ORCID ID: [0000-0002-7407-7145](https://orcid.org/0000-0002-7407-7145)

Марина ШАШИНА¹,

доктор економічних наук, професор, професор кафедри економіки і підприємництва

ORCID ID: [0000-0001-6676-3316](https://orcid.org/0000-0001-6676-3316)

¹ Національний технічний університет «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Прийняття: 15/05/2025

Рецензія: 25/05/2025

Публікація: 30/06/2025

DOI: <https://doi.org/10.53920/ES-2025-2-4>

МАЙБУТНЄ ІНСТИТУЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЗА УМОВ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

JEL Класифікатор:

Q01, O33, O38, H11

This is an Open Access
article distributed
under the terms
of the [Creative Commons
CC-BY 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

© Мосійчук Д.О.,
Шашина М.В.,
2025

У статті розглядається майбутнє інституційного забезпечення сталого розвитку за умов активної цифровізації економіки. Аналізуються основні виклики та перспективи, пов'язані з впровадженням сучасних цифрових технологій у різні галузі економіки та суспільства, включаючи державне управління, бізнес, наукову сферу та соціальні структури.

Здійснюється дослідження ролі інституцій щодо забезпечення ефективного впровадження та використання цифрових технологій для сприяння сталому розвитку. Підкреслюється значення інституцій у створенні умов для прозорості та підзвітності процесів, а також забезпечення доступності цифрових послуг для всіх верств населення.

У статті звертається увага на важливість співпраці між різними зацікавленими сторонами, включаючи державні органи, приватний сектор, наукову спільноту, громадянське суспільство та міжнародні організації. Така співпраця має сприяти гармонійному розвитку цифрової економіки та реалізації принципів сталого розвитку.

Досліджуються питання вдосконалення інституційних механізмів для підвищення ефективності управління цифровою економікою, забезпечення безпеки даних та захисту приватності. Особливу увагу приділено необхідності розробки політик, що спрямовані на сприяння інноваціям, забезпечення справедливості та сталості розвитку.

ISSN 2786-5339 (print)
ISSN 2786-5347 (online)

Також у статті розглядаються ризики, які можуть виникати внаслідок нерівномірного доступу до цифрових технологій, особливо в умовах соціальної та територіальної нерівності. Підкреслюється, що ефективне інституційне забезпечення має передбачати не лише технічну інфраструктуру, а й освітні ініціативи, спрямовані на підвищення цифрової освіченості населення, що є необхідною умовою для включення широких верств суспільства до цифрової трансформації.

Окрема увага приділена проблемам кібербезпеки, захисту персональних даних і прав користувачів у цифровому середовищі. Автор акцентує на тому, що розвиток цифрової економіки має супроводжуватись оновленням нормативно-правової бази та створенням адаптивних регуляторних механізмів, які б відповідали динаміці технологічного прогресу. У цьому контексті важливу роль відіграє держава як координатор і гарант балансу між інноваціями та суспільними інтересами.

Ключові слова: сталий розвиток, цифровізація економіки, інституційне забезпечення, цифрові технології, управління, прозорість, підзвітність, співпраця, інновації, приватність, цифрова інфраструктура, безпека даних, державне управління, бізнес, громадянське суспільство.

Dmytro MOSIICHUK, Maryna SHASHYNA

THE FUTURE OF INSTITUTIONAL SUPPORT FOR SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF ECONOMIC DIGITIZATION

The article discusses the future of institutional support for sustainable development in the context of active digitalization of the economy. It analyzes the main challenges and prospects associated with the introduction of modern digital technologies in various sectors of the economy and society, including public administration, business, science, and social structures.

The role of institutions in ensuring the effective implementation and use of digital technologies to promote sustainable development is examined. The importance of institutions in creating conditions for transparency and accountability of processes, as well as ensuring the accessibility of digital services for all segments of the population, is emphasized.

The article draws attention to the importance of cooperation between various stakeholders, including government agencies, the private sector, the scientific community, civil society, and international organizations. Such cooperation should contribute to the harmonious development of the digital economy and the implementation of sustainable development principles.

It explores issues related to improving institutional mechanisms to enhance the efficiency of digital economy management, data security, and privacy protection. Particular attention is paid to the need to develop policies aimed at promoting innovation, ensuring fairness, and sustainable development.

The article also discusses the risks that may arise from unequal access to digital technologies, especially in conditions of social and territorial inequality. It is emphasized that effective institutional support should include not only technical infrastructure but also educational initiatives aimed at improving the digital literacy of the population, which is a necessary condition for the inclusion of broad segments of society in the digital transformation.

Particular attention is paid to the issues of cybersecurity, personal data protection, and user rights in the digital environment. The author emphasizes that the development of the digital economy must be accompanied by the updating of the regulatory framework and the creation of adaptive regulatory mechanisms that respond to the dynamics of technological progress. In this context, the state plays an important role as a coordinator and guarantor of the balance between innovation and public interests.

Keywords: sustainable development, economic digitization, institutional support, digital technologies, management, transparency, accountability, cooperation, innovation, privacy, digital infrastructure, data security, public administration, business, civil society.

Постановка проблеми. Сучасний світ переживає стрімкі зміни, пов'язані з цифровізацією економіки. Ці зміни впливають на різні аспекти життя суспільства, включаючи інституційне забезпечення сталого розвитку. Інституції, які раніше забезпечували соціальну, економічну та екологічну стабільність, зараз стикаються з новими викликами через перехід до цифрової економіки. Важливим питанням є те, як забезпечити стале управління та розвиток в умовах постійних технологічних змін.

Одна з основних проблем полягає в адаптації існуючих інституційних структур до вимог цифрової економіки. Багато організацій стикаються з проблемами модернізації своїх процесів та механізмів управління для ефективного використання цифрових технологій. Це включає розробку нових підходів до регулювання, контролю та нагляду, а також забезпечення захисту даних і приватності громадян.

Ще однією проблемою є нерівномірний доступ до цифрових технологій та ресурсів між різними групами населення, що може призвести до поглиблення соціальної нерівності. Інституції повинні знайти способи забезпечення рівного доступу до можливостей цифрової економіки для всіх, зокрема й малозабезпечених верств населення.

Загалом, майбутнє інституційного забезпечення сталого розвитку в умовах цифровізації економіки потребує комплексного підходу та співпраці між різними зацікавленими сторонами: урядом, приватним сектором, громадським сектором та науковою спільнотою. Лише спільними зусиллями можна віднайти дієві шляхи для подолання цих викликів та гарантування сталого розвитку..

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Багато дослідників розглядають питання інституційного забезпечення сталого розвитку України, зокрема варто відзначити праці О. Алімова, А. Даниленко, В. Трегобчука [1], О. Головінова [3], І. Зайця [4], О. Мартюшевої [5] та Г. Марушевського [6]. Багато конференцій ООН, ухвалені документи та звіти встановлюють інституційні основи сталого розвитку. Фахівці Інституту географії НАН України під керівництвом Л. Руденка досліджують виконання «Порядку денного на XXI століття», зокрема інституційну базу сталого розвитку України.

Мета статті – дослідити перспективи та виклики майбутнього інституційного забезпечення сталого розвитку в контексті цифровізації економіки.

Виклад основного матеріалу. Питання інституційного забезпечення сталого розвитку були висвітлені після Конференції ООН у Йоганнесбурзі в Доповіді Світового банку про світовий розвиток 2003 року «Сталий розвиток у динамічному світі. Перетворення інститутів, зростання і якість життя». Інституції розглядаються як невід’ємний елемент сталого та справедливого розвитку. Від ефективної роботи інститутів залежить здатність людей працювати над досягненням бажаного майбутнього.

Могутнє інституційне середовище повинно координувати дії та виконувати такі функції: розпізнавати поточні потреби та проблеми, узгоджувати інтереси різних груп зацікавлених сторін через переговори та угоди, забезпечувати виконання ухвалених рішень. Створення відповідного інституційного середовища залежить від готовності взяти на себе зобов’язання, об’єднатися задля досягнення добробуту, сприяти обміну інформацією, враховувати інтереси стейкхолдерів та можливості навколишнього середовища [1].

На Конференції ООН зі сталого розвитку (Rio+20, 2012 р.) було ухвалено документ «Майбутнє, якого ми прагнемо», де особливо було акцентовано на інституційній інфраструктурі сталого розвитку. У цьому розділі підкреслюється: інтеграція економічної, соціальної та екологічної складових сталого розвитку (системний підхід до вирішення існуючих проблем, координація та об’єднання зусиль), посилення міжурядових механізмів сталого розвитку (взаємодія та узгодженість у межах системи ООН, створення по-

літичного форуму високого рівня), підвищення ефективності міжнародної екологічної політики (зміцнення ролі ЮНЕП як глобального природоохоронного органу, постійний моніторинг змін у довкіллі, укладення багатосторонніх угод), роль міжнародних фінансових організацій та операційна діяльність ООН (реалізація програм, стратегій та ухвалення рішень організаціями на основі принципів сталого розвитку, врахування в діяльності ООН практичних методів забезпечення сталого розвитку та відповідності національним пріоритетам), територіальний аспект сталого розвитку (підтримка національних, субнаціональних, регіональних та місцевих органів влади у розробці та імплементації дієвих механізмів сталого розвитку шляхом створення партнерств, стратегічного планування, підтримки зусиль, обміну інформацією та досвідом). Важливо не лише визначити інституційну базу сталого розвитку, але й створити та посилити інституційний потенціал країни [7].

Інституційна система в Україні характеризується домінуванням інтересів влади над інтересами суспільства, порушенням прав бізнесу, а також використанням владних повноважень для особистої вигоди чиновників. Однак держава є основним інститутом, що забезпечує сталий розвиток, і повинна виконувати такі функції: визначати пріоритетні економічні, соціальні та екологічні напрями; розробляти необхідні механізми для сталого розвитку; зміцнювати позиції у сферах розвитку людського капіталу та покращення якості життя; шукати способи залучення приватного сектору щодо впровадження принципів сталого розвитку через модернізацію взаємовідносин між суб'єктами господарської діяльності, ґрунтовану на рівноправному партнерстві, та використання механізмів для гармонізації інтересів суб'єктів господарювання під час досягнення соціальних, економічних та екологічних цілей сталого розвитку [3].

Майбутнє інституційного забезпечення сталого розвитку в умовах цифровізації економіки є важливим і складним питанням, яке вимагає уваги та дослідження. Розвиток цифрових технологій швидко змінює ландшафт економіки, впливаючи на різні аспекти суспільства, включаючи структури інституційного забезпечення. Щоб забезпечити стале зростання та розвиток, інституції повинні адаптуватися до нових реалій і знайти баланс між традиційними підходами та цифровими інноваціями.

Основні виклики та перспективи майбутнього інституційного забезпечення сталого розвитку за умов цифровізації економіки містять адаптацію інституційних структур, щоб вони були гнучкими та здатними реагувати на швидкі зміни в технологіях та економічних умовах, а також забезпечення рівних можливостей для всіх верств населення в доступі до цифрових

технологій і ресурсів, щоб уникнути поглиблення соціальної нерівності. Також важливо впроваджувати ефективні механізми захисту даних та гарантії приватності.

Інституції можуть стимулювати розвиток нових підходів щодо вирішення проблем сталого розвитку, спрямованих на забезпечення стійкого майбутнього. Вони мають сприяти співпраці між урядом, приватним сектором, громадянським суспільством та науковою спільнотою для досягнення спільних цілей сталого розвитку [10].

Зазначимо, що майбутнє інституційного забезпечення сталого розвитку за умов цифровізації економіки залежить від здатності інституцій швидко пристосовуватися до змін, забезпечувати рівноправний доступ до можливостей, захищати права громадян і співпрацювати з усіма зацікавленими сторонами для досягнення стійкого майбутнього.

Цифровізація економіки є одним із ключових трендів сучасності, який має значний вплив на всі сфери життя суспільства, включно з інституційним забезпеченням сталого розвитку. Цей процес відкриває перед нами нові можливості, а також висуває виклики, які вимагають переосмислення підходів щодо забезпечення сталого розвитку.

З одного боку, цифрова економіка може сприяти більш ефективному функціонуванню інституцій. Вона дозволяє впроваджувати сучасні технології для покращення процесів управління, прийняття рішень та моніторингу результатів. Інноваційні рішення, такі як великі дані, штучний інтелект, блокчейн та інтернет речей, можуть допомогти інституціям бути більш ефективними, прозорими та підзвітними [8].

Однак, з іншого боку, цифровізація створює нові виклики для інституційного забезпечення сталого розвитку. Наприклад, питання захисту даних та приватності громадян стають все більш важливими в умовах зростання обсягів даних, що генеруються та передаються в цифровому просторі. Крім того, є ризик поглиблення соціальної нерівності через нерівномірний доступ до цифрових технологій та ресурсів між різними групами населення.

Для забезпечення сталого розвитку в умовах цифровізації економіки інституції повинні розробити комплексний підхід, що містить кілька основних аспектів. *По-перше*, це адаптація інституційних структур до нових реалій, а саме: модернізація законодавчої бази, механізмів регулювання та контролю, а також навчання працівників інституцій.

По-друге, важливо забезпечити рівний доступ до цифрових технологій для всіх верств населення. Це вимагає інвестицій у розвиток цифрової інфраструктури, а також у підвищення цифрової грамотності та освіти.

По-третє, необхідно розробити ефективні механізми захисту даних та приватності, щоб забезпечити довіру громадян до інституцій та цифрових технологій [6].

Крім того, інституції повинні стимулювати співпрацю між різними зацікавленими сторонами, включаючи уряд, приватний сектор, громадянське суспільство та наукову спільноту. Така співпраця може сприяти об'єднанню зусиль для досягнення спільних цілей сталого розвитку.

З метою забезпечення успішного інституційного забезпечення сталого розвитку в умовах цифровізації економіки, необхідно розглянути ще декілька аспектів.

Одним із ключових напрямів є розвиток цифрової інфраструктури та впровадження сучасних технологій у сфері сталого розвитку. Це – створення систем електронного урядування, які сприяють підвищенню прозорості та ефективності державних послуг. Крім того, розвиток інтернет-зв'язку, хмарних технологій та інших цифрових інновацій може сприяти покращенню доступу громадян до інформації та послуг.

Також важливо забезпечити ефективний діалог та співпрацю між державою та громадянським суспільством для вироблення політик і стратегій, що відповідають вимогам сталого розвитку. Інституції можуть відігравати роль модератора, організовуючи публічні обговорення, семінари та консультації з представниками різних груп зацікавлених сторін.

Для підтримки підприємництва та інновацій в умовах цифровізації економіки, інституції мають розробити стимулюючі механізми для малого та середнього бізнесу. Це, зокрема, надання фінансової підтримки, спрощення адміністративних процедур та створення сприятливого середовища для розвитку стартапів.

Під час впровадження цифровізації в різних секторах економіки, особливу увагу слід приділяти екологічним та соціальним наслідкам. Інституції мають забезпечити гармонізацію економічних інтересів з екологічними та соціальними цілями, зберігаючи баланс між розвитком та захистом навколишнього середовища та прав громадян. Це узгоджується з підходом, запропонованим В. Трегобчуком, який наголошує на необхідності єдності трьох вимірів сталого розвитку – економічного, соціального й екологічного – як основи національної моделі сталого поступу [2].

Інституційне забезпечення сталого розвитку також вимагає активної участі в міжнародному співробітництві, оскільки виклики сталого розвитку часто виходять за межі однієї країни. Інституції можуть брати участь у міжнародних програмах та проектах, обмінюватися досвідом і знаннями з колегами з інших країн, а також співпрацювати з міжнародними організаціями [4].

Для розвитку цифрової економіки в Україні має бути реалізована національна стратегія цифровізації, яка сприятиме формуванню державного ринку інформаційно-комунікаційних технологій і заохоченню населення використовувати цифрові технології. Фундаментом розвитку цифрової економіки є стан її цифрової інфраструктури, що складається з технологій, продуктів і процесів, які забезпечують обчислювальні, телекомунікаційні та мережеві можливості та працюють на цифровій основі. Цифровізація є однією з головних перспектив розвитку української економіки, яка стимулює бізнес і населення використовувати інформаційно-комунікаційні технології, що є ефективнішими, якіснішими, дешевшими та швидшими.

У такому контексті цифрова економіка розглядається як науковий напрям, який досліджує використання сучасних цифрових технологій для управління економічними системами. Цей напрям дозволяє моделювати, вивчати та організовувати процеси управління в економічних системах за допомогою інформаційних технологій, що сприяє кардинальному оновленню підходів до ведення бізнесу та економічних секторів [5].

Цифрова трансформація української економіки має на меті перетворення існуючих галузей економіки на нові, більш ефективні та економічно вигідні. Першочерговим завданням є усунення законодавчих, інституційних, фінансових та інших бар'єрів, які стримують розвиток цифрової економіки.

Однією з головних умов розвитку цифрових технологій в Україні є їх доступність. Це включає вільний доступ до цифрових ресурсів та можливість отримання необхідної фінансово-економічної інформації. Надання таких умов і стимулів заохотить бізнес активно використовувати цифрові технології.

На етапі переходу до цифровізації економіки суттєво змінюються традиційні принципи ведення бізнесу та вимоги до інформаційних технологій, маркетингу, облікових і управлінських систем. Важливо зазначити, що цифровізація створює багато переваг для розвитку національної економіки. Новітні технології, інтелектуальні програми та інші інновації в цифровій економіці здатні підвищити якість послуг і вирішити проблеми в різних галузях господарювання [9].

Майбутнє інституційного забезпечення сталого розвитку за умов цифровізації економіки вимагає комплексного підходу та постійної адаптації до швидкозмінних реалій цифрового світу. Інституції повинні бути готовими до викликів, пов'язаних з цифровізацією, та шукати інноваційні рішення щодо забезпечення стійкого та справедливого розвитку.

Висновки. В умовах цифровізації економіки майбутнє інституційного забезпечення сталого розвитку вимагає нових підходів та адаптації до швидкозмінних реалій. Цифровізація відкриває можливості для підвищення ефективності інституцій, забезпечення прозорості та підзвітності процесів управління. Водночас, цей процес вимагає розробки надійних механізмів захисту даних та приватності громадян.

Інституції повинні сприяти розвитку цифрової інфраструктури, забезпечуючи рівний доступ до цифрових технологій та ресурсів для всіх верств населення. Важливо заохочувати підприємництво та інновації в цифровій економіці, створюючи сприятливі умови для розвитку стартапів та малого бізнесу.

Майбутнє інституційного забезпечення сталого розвитку також вимагає ефективної співпраці між урядом, приватним сектором, громадянським суспільством та науковою спільнотою. Така співпраця дозволить об'єднати зусилля для досягнення спільних цілей та сприятиме гармонійному розвитку.

Загалом, успішне майбутнє інституційного забезпечення сталого розвитку за умов цифровізації економіки залежить від здатності інституцій швидко адаптуватися, використовувати інновації та забезпечувати прозорість і підзвітність своїх дій. Це дозволить досягти стійкого розвитку, що відповідає сучасним вимогам та сприяє підвищенню добробуту суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алимов, О. М., Даниленко, А. І., Трегобчук, В. М. та ін. Економічний розвиток України: інституціональне та ресурсне забезпечення: монографія. Київ: Об'єднаний ін-т економіки НАН України. 2005. 540 с.
2. Трегобчук В. Концепція сталого розвитку для України // *Вісник НАН України*. 2002. № 2. С. 20–28.
3. Головінов, О. М. Держава як інститут забезпечення сталого розвитку національної економіки. *Економічний вісник Донбасу*. 1(23). 2011. С. 211 – 217.
4. Заєць, І. Про інституційне забезпечення сталого розвитку України. *Відповідальна економіка*. 2010. 2(2). С. 32 – 35.
5. Мартюшева, О. О. Проекти концепції сталого розвитку України: можливість їх вдосконалення та застосування. 2010. Аналітична записка [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1566/>.
6. Марушевський, Г. Б. Інституційні проблеми державного управління збалансованим розвитком в Україні. *Державне управління: теорія та практика*. 2013. №2. С. 14 – 23.

7. Національна парадигма сталого розвитку України / [за заг. ред. академіка НАН України, д.т.н., проф., засл. діяча науки і техніки України Б.Є. Патона]. Київ: Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України». 2012. 72 с.

8. Руденко, Л. Г., Буркинський, Б. В., Галушкіна, Г. П., Герасименко, Г. В. та ін. Національна доповідь України про стан виконання положень «Порядку денного на XXI століття» за десятирічний період: Звіт про НДР. Київ: Національна Академія наук України, Інститут географії. 2010. 345 с.

9. Світовий центр даних з геоінформатики та сталого розвитку. Аналітичні звіти [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://wdc.org.ua/uk/sustainable-development/reports>.

10. World Development Report 2003: Sustainable Development in a Dynamic World. Transforming Institutions, Growth, and Quality of Life. The World Bank. Washington, DC, 2003. 250 p.

REFERENCES

1. Alimov, O. M., Danylenko, A. I., Trehobchuk, V. M., et al. (2005). *Ekonomichnyi rozvytok Ukrainy: instytutsionalne ta resursne zabezpechennia: monohrafiia* [Economic development of Ukraine: institutional and resource provision: monograph]. Kyiv: Obiednanyi instytut ekonomiky NAN Ukrainy [in Ukrainian].

2. Verkhovna Rada Ukrainy: ofitsiyni veb-portal. Zakonodavstvo Ukrainy [Elektronnyi resurs]. Rezhym dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua> [in Ukrainian].

3. Holovinov, O. M. (2011). Derzhava yak instytut zabezpechennia staloho rozvytku natsionalnoi ekonomiky [The state as an institution for ensuring the sustainable development of the national economy]. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 1(23), 211 – 217 [in Ukrainian].

4. Zaiets, I. (2010). Pro instytutsiynе zabezpechennia staloho rozvytku Ukrainy [On the institutional support for the sustainable development of Ukraine]. *Vidpovidalna ekonomika*, 2(2), 32 – 35 [in Ukrainian].

5. Martiusheva, O. O. (2010). Proekty kontseptsii staloho rozvytku Ukrainy: mozhlyvist yikh vdoshkonalennia ta zastosuvannia [Projects of the concept of sustainable development of Ukraine: the possibility of their improvement and application]. *Analitichna zapyska* [Elektronnyi resurs]. Rezhym dostupu: <http://www.niss.gov.ua/articles/1566/> [in Ukrainian].

6. Marushevskiy, H. B. (2013). Instytutsiini problemy derzhavnoho upravlinnia zbalansovanyim rozvytkom v Ukraini [Institutional problems of public administration of balanced development in Ukraine]. *Derzhavne upravlinnia: teoriia ta praktyka*, 2, 14 – 23 [in Ukrainian].

7. Natsionalna paradyhma staloho rozvytku Ukrainy / [za zah. red. akademika NAN Ukrainy, d.t.n., prof., zasl. diiacha nauky i tekhniky Ukrainy B.Ye. Patona]. (2012). Kyiv:

Derzhavna ustanova «Instytut ekonomiky pryrodokorystuvannia ta staloho rozvytku Natsionalnoi akademii nauk Ukrainy» [in Ukrainian].

8. Rudenko, L. H., Burkynskiy, B. V., Halushkina, H. P., Herasymenko, H. V., et al. (2010). Natsionalna dopovid Ukrainy pro stan vykonannia polozhen «Poriadku dennoho na XXI stolittia» za desiatyrichnyi period: Zvit pro NDR [National report of Ukraine on the state of implementation of the provisions of the «Agenda for the 21st Century» over a decade: Research report]. Kyiv: Natsionalna Akademiia nauk Ukrainy, Instytut heohrafii [in Ukrainian].

9. Svitovyi tsentr danykh z heoinformatyky ta staloho rozvytku. Analitychni zvity [Elektronnyi resurs]. Rezhym dostupu: <http://wdc.org.ua/uk/sustainable-development/reports> [in Ukrainian].

10. World Bank. (2003). World Development Report 2003: Sustainable Development in a Dynamic World. Transforming Institutions, Growth, and Quality of Life. Washington, DC: The World Bank.